

Kärlek - episod I

Kärleken är en väg? Man har trampat en del och på en del.

SEX & KÄRLEK

17 sep 2004

Låt oss börja i början, och gå mot slutet, sedan också avsluta när vi känner oss klara med allting, om vi kan. En sedan länge död filosof påstod att det viktiga inte är det slutgiltiga resultat utan vägen. Låt oss då följa kärlekens väg.

Men vi är redan på den. När har vi hamnat här? Hur kom vi till denna väg? Har vi gått vilse? Kanske har vi alltid trampat på den utan att ha haft det helt klart för oss.

Kärleken är en väg. Den är inte något vi kommer till efter ett outhärdligt och livslång sökande. Det är inte en väg som vi bestämmer oss att gå och den fortsätter inte till någon port där vi får en stor champagne flaska som vi nu ska skaka om så där riktigt bra och spruta över alla förlorare och dem som inte ens var med och körde denna sträcka.

När vi går kärlekens väg händer det att vi kommer till ett stop, ett mållöst slut, men detta är enligt vår filosof inte en blind gata där en blind kärlek väntar att fås som en trofé. Det är en cul-de-sac, återvändsgränd, en väg som uppmanar en att fortsätta gå. Att gå om är inte att förlora utan att få mer av vägen, mera av kärleken för den är denna väg.

När vi har trampat runt en tid och kanske tänker att det måste finnas en utgång och försöker gå i den motsatta riktning. På väg tillbaka inser vi att ens skor kanske är lite slitna. Kanske vill vi köpa ett par nya eller så dammar vi av dessa gamla, putsar och fixar till lite och de känns bättre än nya. Sedan upptäcker vi att vägen själv är sliten också. Den skulle behöva ett snyggt och professionellt inhopp av kärleksverket, som vi vänder oss till för alla slags problem i samband med vägen och dess gång. Den behandlar alla frågor, från diskriminering till ett behov av kärlek-socialt-bidrag, från avvänjning till kärleksdrogproduktion. Detta kärleksverk är också denna samma väg.

Om vi nu gått den flera gånger av och an (men endast framåt enligt vår filosof) kan vi bli förbluffade av att se andra fotavtryck och kanske undra över vad för typer som har varit där förut. Kanske borde de få betala för vägens uppehåll, och inte bara vi. Men kanske är det bra att gruset har trampats på så oändligt mycket att det har blivit till finkornigt sand. Kanske är det inte ens några andra som har gått där utan alla dessa fotavtryck kommer från alla de olika skor som vi bytt genom tiderna utan att ha brytt oss så mycket om det. Det är en bra fråga och ältä medan vi går vidare. Vi går och går, ställer frågor och får inga svar, blir rasande över detta, blir lugna eller slälvmondsbenägna eller rentav bedyrar livet. Vi går och går och så slutligen upptäcker sanningen, det finns bara denna väg. Vi har inte kommit på den av någon avsikt och kan inte komma ifrån den även om vi glömmer att vi ens kan gå eller kanske har blivit blinda, döva, helt paralyserade, dementa. Hurdana än vi tycker vi är så kan vi inte annat än gå sträckan. Men så glömmer vi detta återigen och fortsätter gå och grubla.

Adnan Mahmutovic
www.adnanmahmutovic.com